

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Ing. K. T.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Antonínem Janákem
sídlem náměstí TGM 142, 261 01 Příbram I

proti

žalovanému: **Generální ředitel Generálního finančního ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2016, č. j. 116001/16/7400-40185-050630,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2016, č. j. 116001/16/7400-40185-050630, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám JUDr. Antonína Janáka, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku ve výši 16 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 9. 11. 2016 k Městskému soudu v Praze a postoupenou jeho usnesením ze dne 28. 11. 2016, č. j. 3 Ad 25/2016-39, Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2016, č. j. 116001/16/7400-40185-050630 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „služební orgán“) ze dne 23. 6. 2016, č. j. 94578/16/7421-20290-203584 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce převeden na jiné služební místo.
2. Žalobce pracoval jako ředitel sekce Územní pracoviště P. na Finančním úřadu pro Středočeský kraj a dne 1. 7. 2015 mu na základě § 188 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění zákona č. 302/2016 Sb. (dále jen „zákon o státní službě“) vznikl služební poměr na dobu

neurčitou. Na služební místo žalobce bylo dne 18. 12. 2015 vyhlášeno výběrové řízení, v němž byli vybráni dva nejvhodnější uchazeči, kteří ve výběrovém řízení uspěli, z nichž jedním byl žalobce. Na služební místo byl nakonec vybrán jako nejvhodnější druhý úspěšný žadatel, který byl následně jmenován. Prvostupňovým rozhodnutím podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě byl žalobce s účinností od 1. 7. 2016 převeden na služební místo odborného rady se služebním působištěm v Praze. Žalobce byl zařazen do 11. platové třídy a do 12. platového stupně, plat mu byl určen ve výši 41 570 Kč. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo žalovaným zamítnuto.

3. Žalobce předně namítá nesprávné právní posouzení podmínek pro to, aby byl převeden na jiné služební místo, přičemž se dovolává toho, že jím dosud zastávané služební místo nebylo volné. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že došlo k tzv. „přesoutěžení“ jeho služebního místa. Výběrové řízení na obsazení služebního místa bylo konáno podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě. Toto ustanovení odkazuje na § 51 odst. 4 zákona o státní službě, nikoliv na celé ustanovení § 51 zákona o státní službě, § 27 a § 28 odst. 2 až 4 zákona o státní službě tak nelze použít. Podle žalobce je smyslem tohoto ustanovení reagovat na skutečnost, že na konkrétní místa představených, jimž vznikl služební poměr *ex lege*, nelze konat výběrová řízení, když taková místa nejsou uvolněná, zároveň je však místo představeného zákonem časově ohraničeno. Úmyslem zákonodárce bylo, aby takový představený, který splní stanovené podmínky, tedy ve výběrovém řízení uspěje, byl na své dosavadní místo zařazen. Opačný postup použitý v jeho případě představoval zneužití zákona, neboť „přesoutěžení“ vedoucího místa vedlo jen k netransparentní realizaci politické libovůle, „odejít“ žalobce a jeho nahrazení loajálním státním zaměstnancem. Žalobce namítá, že na výběrové řízení konané podle § 188 zákona o státní službě nelze beze zbytku aplikovat ustanovení § 51 zákona o státní službě, které se týká obsazení volného služebního místa představeného. Protože pro tuto nezákonnost nelze uzavřít, že jeho místo bylo obsazeno postupem podle zákona o státní službě, jak předpokládá § 188 odst. 1, je třeba dovodit, že žalobce je i nadále představeným na tomto služebním místě, a že proto nebyl důvod postupovat podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě a převádět jej na jiné služební místo v důsledku uplynutí doby, na kterou byl na předchozím služebním místě zařazen nebo jmenován.
4. V dané věci se služební orgán dopustil pochybení, pravděpodobně na politické zadání vytvořil okruh lidí, kteří se na organizaci výběrového řízení a následně také na výběru uchazeče podíleli. Došlo tak fakticky k odvolání žalobce z jeho služebního místa, aniž by se mohl jakkoliv bránit. To podle něj plyne z toho, že na místo žalobce byl vybrán bývalý představený Územního pracoviště Praha – východ, na jehož místo byl po účelovém zrušení výběrového řízení, v němž uspěl, jmenován někdo jiný, a proto se pro něj „našlo“ místo představeného na Územní pracoviště v P.. S ohledem na nezákonnost výběrového řízení, které dosud ani nebylo řádně skončeno, je tak nadále služební místo obsazeno žalobcem, aniž by byly dány podmínky pro jeho převedení na jiné místo. Sekce pro státní službu podala k této otázce stanovisko, podle něhož bude služební místo obsazeno na základě výběrového řízení v případě, že se dosavadní vedoucí úřadu nepřihlásí nebo v něm neuspěje, takový postup však nebylo možné aplikovat v dané věci, neboť žalobce ve výběrovém řízení uspěl, jeho služební místo tak nemohlo být volné. Zákon spojuje termín „uspěl“ výslovně jen se situací, kdy žadatel splní předpoklady pro výkon funkce, nikoliv s uzavřením dohody o výběru jiného nejvhodnějšího žadatele. Rovněž metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 6/2015, kterým se stanoví podrobnosti k provádění výběrových řízení na obsazení služebních míst státních zaměstnanců a představených (dále jen „pokyn k výběrovým řízením“), neobsahuje žádnou možnost výběru jiného žadatele, který ve výběrovém řízení uspěl, pokud se místo nestane volným v důsledku toho, že dosavadní představený neuspěl.
5. Napadeným postupem byl též zjevně porušen princip výběru nejlepšího z kandidátů, neboť protokol z jednání komise ani dohoda ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o státní službě

neobsahuje pořadí žadatelů, kteří uspěli, pouze jejich seznam v abecedním pořadí a neobsahuje ani jakékoliv odůvodnění, proč byla dána přednost druhému uchazeči před žalobcem, který má všechny předpoklady pro výkon zastávané funkce a v řízení předepsaném zákonem uspěl, přesto by však měl být podle výkladu žalovaného z funkce odvolán. Takový postup je v porovnání se zákonem garantovanou zárukou pro státní zaměstnance, kteří obsadí volná služební místa, zjevně postupem diskriminačním. Žalobci je zřejmé, že na obsazení služebního místa není právní nárok, přesto však by proces výběru nejvhodnějšího žadatele měl být transparentní, nediskriminační a přezkoumatelný, což zde nebylo naplněno. Zákon o státní službě deklaruje záruku stabilního a kvalitního výkonu státní správy kvalifikovanými státními zaměstnanci s vysokou osobní odpovědností a povinnostmi a současně záruku jejich nezávislosti a stability s cílem vytvořit dobře fungující systém služebního postupu. Ochranu však nelze poskytovat jen těm, co vzejdou z nových výběrových řízení, ale též stávajícím představeným, kteří se v dosavadním průběhu státní služby osvědčili a ve výběrovém řízení uspěli. I státní zaměstnanec, který neuspěje, má právo se bránit podle § 168 odst. 3 zákona o státní službě, a to i ve vztahu k jeho služebnímu hodnocení. Tím spíše by podle žalobce mělo právo na obranu svědčit i státnímu zaměstnanci, který v prověřování způsobilosti na své místo představeného uspěje. Úmyslem zákonodárce nebylo umožnit výměnu na nejvyšších úřednických postech, kdykoliv se změní vláda, ve vztahu ke stávajícím představeným mělo jít jen o prověrku toho, zda splňují předpoklady pro výkon své funkce i podle nového zákona, a tomu postačoval výrok „uspěl“. Pokud dosavadní představený uspěl, prokázal tím svou způsobilost zastávat své místo, které tak logicky není a nemůže být „volné“.

6. Nesprávné právní posouzení žalobce dále namítá i ve vztahu k samotnému řízení o jeho převedení na jiné služební místo. Služební orgán v dané věci nedbal metodiky zpracované k této problematice – pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn“), a nerespektoval princip přiměřenosti a vhodnosti. Podle žalobce především platí, že nové služební místo by mělo být ve stejném místě, jako bylo původní působiště. V tomto ohledu nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, který změnu působiště zdůvodnil snahou o zabránění diskriminace jiných (nejmenovaných) státních zaměstnanců. Žalovaný nemůže poukazem na problematičnost dodržení pravidla totožnosti působiště přenést tento problém na žalobce a popřít základní principy přijaté metodiky. Za neodpovídající jeho kvalifikaci i praxi považuje žalobce také samotné služební místo, na které byl převeden, a za absurdní v tomto směru považuje související argumentaci žalovaného, že s ohledem na požadované nižší vzdělání a erudici, než má žalobce, je toto místo pro něj vhodné. Objektívni důvody v podobě existence neobsazených systematizovaných služebních míst Finančního úřadu pro Středočeský kraj nemohou odůvodnit fakt převedení žalobce na pro něj zcela neadekvátní místo v 80 kilometrech vzdálené Praze. Navíc přesto, že zákon o státní službě výslovně nestanoví povinnost služebního orgánu s dotčeným zaměstnancem dopředu projednat jeho převedení na jinou pozici, je třeba tuto povinnost dovodit ze základních principů zákona o státní službě, v opačném případě by se státní služba stala v důsledku úřední libovůle chaotickou. Žalobce však byl se zamýšleným krokem jeho převedení seznámen jen formálně, z data a čísla přidělení spisové značky záznamu o ústním jednání a vlastního prvostupňového rozhodnutí plyne, že služební funkcionář měl rozhodnutí připravené již před vytvořením záznamu z jednání. Jednání pak služební orgán se žalobcem vedl vrchnostensky s tím, že vše již bylo uzavřeno a vyřešeno a že žalobce nemůže zvrátit nezákonné výběrové řízení na jeho služební místo a nemá šanci cokoliv změnit. Žalovaný se také nevypořádal s otázkou snížení platového zařazení žalobce, neboť zařazení do 11. platové třídy dané systemizací neobsazených pracovních míst představuje degradaci žalobce z hlediska jeho kvalifikace i erudice i jeho vynikajících výsledků dosahovaných v řídicí činnosti na služebním místě představeného v P.. Konečně je převedení žalobce nepřiměřené a nevhodné i s ohledem na jeho věk, zdravotní stav (má problémy s krční a bederní páteří) a rodinné vazby (manželka pobírá invalidní důchod), nehledě na to, že při dané dojezdové vzdálenosti z místa bydliště v R. p.

T. by žalobce strávil na cestě hromadnými prostředky 5 až 6 hodin denně. Takové služební místo není pro žalobce vhodné a mělo být postupováno podle čl. 55 odst. 2 písm. h) metodického pokynu, který umožňuje v takovém případě převedení zaměstnance jen s jeho souhlasem (který zde ovšem nebyl dán).

7. Dále žalobce namítá porušení ustanovení o řízení před správními orgány obou stupňů. Jak služební funkcionář, tak žalovaný byli v rozporu s požadavkem § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve svých rozhodnutích nesprávně označeni. Ing. K., který rozhodoval v prvním stupni, navíc podle § 159 zákona o státní službě neměl pravomoc ve věci rozhodovat. Žalobce byl původně na služební místo jmenován žalovaným, z hlediska personálního byl tedy žalovaný jeho přímým nadřízeným. Dovození pravomoci služebnímu funkcionáři rozhodovat o převedení na jiné služební místo jen proto, že systematizované uvolněné místo spadá do jeho působnosti, považuje žalobce za absurdní a neodpovídající zákonu o státní službě. To by pak mohl o jeho převedení rozhodovat např. i ředitel Finančního úřadu pro Jihočeský kraj nebo jiný správní úřad (např. Katastrální úřad pro Středočeský kraj), pokud by byl v rámci daného kraje či úřadu žalobce převáděn na konkrétní služební místo. Prvostupňové rozhodnutí vydané orgánem, který k tomu neměl pravomoc, je tak nicotné a rozhodnutí žalovaného, který k této nicotnosti nepřihlédl, je nezákonné.
8. Nedostatek pravomoci žalobce rovněž namítá, jde-li o vyrozměnění o výběru jiného uchazeče, které podepsala Ing. I. B., předsedkyně výběrové komise. Podle § 164 odst. 4 zákona o státní službě žadatele o tom, zda uspěli nebo neuspěli, vyzumívá služební orgán, nikoliv výběrová komise. Protože služební orgán nevyrozuměl žalobce o výsledku výběrového řízení, nebylo dosud výběrové řízení řádně ukončeno. Tvrze přenesení oprávnění na předsedkyni výběrové komise služebním předpisem č. 9/2015 není platné, protože práva vedoucího služebnímu úřadu při rozhodování v řízeních ve věcech služby nejsou podle § 14 odst. 3 zákona o státní službě přenositelná. Rozhodování ve věcech výběrových řízení včetně zařazování na služební místa, a to i představených, je ve smyslu § 159 odst. 1 písm. b) a c) zákona o státní službě řízením ve věcech služby, u něž je vyloučeno, aby rozhodnutí přijal někdo jiný než služební orgán ve smyslu § 10 zákona o státní službě, a tím nemůže být *ad hoc* vytvořený kolegiální orgán v podobě výběrové komise, ani její předsedkyně. Pokud by však skutečně na Ing. B. byla pravomoc učinit vyzuměnění platně přenesena, měla výslovně uvést, že vyzuměnění činí za příslušný služební orgán a na základě jakého zmocnění. Podle žalobce nelze přijmout ani tvrzení správních orgánů, že vyzuměnění o výsledku výběrového řízení ani vyzuměnění o výběru nejvhodnějšího uchazeče nepředstavují rozhodnutí ve smyslu § 159 odst. 1 zákona o státní službě, obzvláště pokud samy argumentují ustanovením § 14 odst. 3 zákona o státní službě, který se týká právě rozhodování. Konstatování, že na přijetí do služebního poměru není právní nárok, samo o sobě nestačí, neboť existence správního uvážení o tom, zda bude konkrétní osoba přijata do služebního poměru, nezakládá služebnímu orgánu prostor pro libovůli, neboť musí respektovat právo občanů na rovný přístup k veřejným funkcím zakotvené v čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 25 písm. c) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech vyhlášeném pod č. 120/1976 Sb. i zákaz diskriminace, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce nenárokovaného jmenování do veřejné funkce soudce. Vyzuměnění přitom není pouhým zprostředkováním vůle, neboť se od něj odvíjí lhůta k podání námitek, které jsou do té míry relevantním úkonem, že mohou podle § 164 odst. 5 zákona o státní službě vést i ke zrušení výběrového řízení. Námitky přitom náležely i žalobci jakožto úspěšnému žadateli, jak uvádí na str. 21 pokynu k výběrovým řízením poznámka č. 49, v takové situaci však měl být o takovém právu poučen, a měl-li podle čl. 20 odst. 4 a 5 pokynu k výběrovým řízením právo podat námitky i do zákonnosti výsledku výběrového řízení, měl být informován i o bodovém hodnocení a jeho principech, neboť nezákonností výsledku může být i úmyslně zvýhodňující bodové hodnocení některého uchazeče. Chybějící informace o kritériích hodnocení pak způsobuje netransparentnost výběru. Služební funkcionář dále pochybil, když námitky žalobce ze dne 6. 6. 2016 uplatněné

proti vyrozumění o výsledku výběrového řízení posoudil jako obecnou stížnost podle správního řádu, kterou shledal nedůvodnou, přičemž námitky řešil služební funkcionář, proti němuž stížnost směřovala, nikoliv státní tajemník na ministerstvu financí (a navíc nebyla splněna ani lhůta 30 dnů pro vyřízení stížnosti). Žalovaný porušil zákon o státní službě zvláště hrubě i tím, že se účastnil hlasování výběrové komise nebo mu byl prozrazen výsledek jejího hlasování, jak vyplývá z listiny označené jako „*Vyrozumění o vyřízení podání ze dne 6. června 2016 ve věci výběrového řízení na služební místo č. 211213*“, kterou vydalo Generální finanční ředitelství a podepsán byl Ing. M. J. (žalovaný), v níž je pro zdůvodnění výběru uvedeno bodové hodnocení jednotlivých žadatelů výběrovou komisí.

9. V posledním žalobním bodě žalobce obsáhle namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v nevypořádání jeho námitek. Žalovaný podle něj ignoroval jeho námitky vztahující se k řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, když pouze uvedl, že tyto námitky byly vypořádány samostatně, neboť část podání žalobce byla vyhodnocena jako stížnost. Vzhledem k tomu, že žalobce jako úspěšný uchazeč ve výběrovém řízení neměl možnost námitky podat, však měly být vypořádány v tomto řízení. Žalovaný nesprávně dovodil, že předmětem přezkumu v odvolacím řízení v dané věci je toliko splnění podmínek § 61 zákona o státní službě, a nikoliv otázka způsobu skončení dosavadního služebního místa žalobce. Otázka ukončení výběrového řízení a obsazení žalobcovu služebního místa ve smyslu § 188 odst. 1 zákona o státní službě však je podle něj zásadní (byť předběžnou) otázkou, bez jejíhož zodpovězení nemohl žalovaný přistoupit k posuzování souladnosti postupu s § 61 zákona o státní službě. Žalovaný měl dále pochybit, když v rozporu s metodickým pokynem nevypořádal námitku nevhodnosti daného služebního místa pro žalobce z hlediska vzdálenosti od jeho bydliště, z hlediska jeho vzdělání a zdravotní způsobilosti a z hlediska oboru služby, platového zařazení a pracovních zkušeností žalobce. Správní orgány se vhodností daného služebního místa vůbec nezabývaly, vůbec neprovedly dokazování o tom, jaká ostatní konkrétní místa byla volná (to plyne již z čísel jednací, která dokládají, že rozhodnutí o převedení na jiné služební místo bylo vyhotoveno dříve než záznam z ústního jednání), a neuvedly, jaké důvody je vedly k výběru právě toho místa, na které byl žalobce převeden. Neuvedly ani to, zda bylo k dispozici jiné volné místo v rámci služebního působení P., eventuálně zda bylo dostupné v jiném služebním úřadu v P.. Pokud konstatovaly, že k dispozici je pouze jediné vhodné místo, žalobce postrádá úvahu o tom, proč bylo vhodné právě jen toto místo a proč jiná konkrétní volná místa nebyla pro žalobce vhodná. V rozporu s metodickým pokynem byl žalobce převeden na nevhodné místo, které je hluboko pod úroveň jeho schopností, dosavadních zkušeností i předpokladů pro výkon vysokých funkcí, které je v jiném služebním působení a s nímž je namísto 14. platové třídy spojena 11. platová třída, namísto toho, aby bylo postupováno podle § 62 zákona o státní službě. Žalovaný náležitě nevypořádal ani další námitky žalobce uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný měl k dispozici pouze listiny nazvané „*Doplnění odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. června 2016*“ a „*Doplnění tvrzení a argumentů k odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. června 2016*“, a nikoliv samotné odvolání ze dne 27. 6. 2016, které bylo žalovanému doručeno do datové schránky dne 28. 6. 2016.
10. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Námitka napadající průběh a výsledek výběrového řízení je neopodstatněná, nesouvisí s předmětem tohoto řízení. Správnost postupu žalovaného v rámci výběrového řízení byla k podnětu žalobce dříve šetřena rovněž státním tajemníkem Ministerstva financí, Mgr. J. S., jenž také shledal žalobcovu stížnost nedůvodnou.
11. Jde-li o vhodnost služebního místa, na které byl žalobce převeden, setrvává žalovaný na svém názoru, že se jedná o služební místo vhodné ve smyslu požadavků stanovených § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě a rovněž dle metodického pokynu. Svě úvahy stran vhodnosti služebního místa obsáhle vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje.

12. Žalovaný uvedl, že žalobce do 30. 6. 2016 zastával služební místo odborného rady/ředitele a byl zařazen do 13. platové třídy ve smyslu nařízení vlády č. 304/2014 Sb. Z přehledu systemizace služebních míst pro rok 2016 schválené dne 7. 12. 2015 usnesením vlády č. 1006 vyplývá, že služební místa v této platové třídě jsou v podmínkách finančních úřadů výhradně služebními místy představených. Státní zaměstnanec, který není představeným, tak nemůže být v rámci finančního úřadu zařazen do 13. platové třídy. Služební místa představených jsou přitom obsazována výhradně na základě výběrových řízení podle § 188 zákona o státní službě tzv. přesoutěžením, přičemž žalobce byl informován o tom, že výběrová řízení na tato místa probíhala. S ohledem na výše uvedené bylo proto třeba hledat pro žalobce místo v nejbližší nižší platové třídě, kterou byla 11. platová třída, a to služební místo, na němž mohl žalobce využít své cenné zkušenosti při přímém výkonu správy daní a řízení územního pracoviště v rámci řešení složitých případů v oblasti daně z přidané hodnoty.
13. Jde-li o místo, na které byl žalobce převeden, uvádí žalovaný, že jediné volné místo v žalobcově dosavadním působišti bylo zařazeno v 9. platové třídě, bylo tedy pro žalobce nevhodným. Žalobce v průběhu jednání konaného dne 23. 6. 2016 a ani později nevyjádřil svou preferenci zůstat v místě dosavadního působiště i za cenu nižšího platového ohodnocení. Žalovaný si vzdálenosti služebního místa v Praze, na které byl žalobce převeden, od jeho bydliště je vědom, nelze však souhlasit s žalobcovým tvrzením, že cesta veřejnou hromadnou dopravou trvá 5 až 6 hodin denně. Z žalobcova bydliště existuje přímé spojení do centra Prahy a jedna cesta trvá 1,5 hodiny. Nelze přitom opomenout, že pod vlivem zákona o státní službě dochází k větší stabilizaci a profesionalizaci státní správy včetně jejich zaměstnanců, s tím je ovšem spojeno, že zaměstnanci mění svá služební místa a ne vždy se jejich nová služební místa vyskytují v místě bydliště. I pro takovou situaci však § 99 odst. 4 zákona o státní službě ve spojení se služebním předpisem č. 12/2015 zakotvuje instituty, které umožňují státním zaměstnancům lépe skloubit své soukromé a profesní zájmy. Tvrzená zdravotní nezpůsobilost žalobce pro nové služební místo ani nepříznivý zdravotní stav jeho manželky nebyly správním orgánům v době rozhodování známy a žalobce je v průběhu správního řízení nedoložil. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s § 61 zákona o státní službě a metodickým pokynem, když stejně jako služební funkcionář provedl úvahu o vhodnosti služebního místa a přitom plně respektoval stanovená kritéria, jako jsou stejný obor služby, stejný služební úřad, vzdělání a kvalifikace žalobce, jeho schopnosti a dosavadní zkušenosti, zdravotní stav, zařazení do příslušné platové třídy, a v neposlední řadě zvážil možnost převedení žalobce na služební místo v rámci jeho dosavadního působiště. K prokázání vhodnosti místa, na něž byl žalobce přeřazen, žalovaný navrhl provést důkaz též výsledkem Ing. J. K., tehdejšího služebního orgánu.
14. Žalovaný dále uvedl, že v dané věci nebyl důvod pro zařazení žalobce mimo výkon služby ve smyslu § 62 zákona o státní službě, ostatně by byl takový postup zcela nevhodný, neboť je v zájmu zajištění kvalitní státní správy umožnit zkušeným státním zaměstnancům výkon státní služby.
15. Procesní námitky považuje žalovaný za účelové a neopodstatněné. Oprávněným služebním orgánem rozhodnout ve věci v prvním stupni byl dle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj, který také ve věci rozhodl. Důvodem, proč je v záhlaví personálních dokumentů uváděna Česká republika – Generální finanční ředitelství, je ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2015 (dále jen „zákon o Finanční správě“), podle nějž je účetní jednotkou a finanční úřady mají pro účely pracovněprávní, resp. služebněprávní postavení vnitřních organizačních jednotek. Nadto je služební orgán v prvostupňovém rozhodnutí označen nezaměnitelně právě jako „služební orgán“.
16. K námitce nepřislušnosti Ing. J. K. žalovaný uvádí, že před účinností zákona o státní službě, tedy v režimu pracovněprávních vztahů, skutečně jmenoval ředitele územních pracovišť finančních úřadů generální ředitel jménem Generálního finančního ředitelství, ten ale jmenoval také všechny

ostatní vedoucí zaměstnance, které přímo neřídil a nebyl jejich nadřízeným vedoucím zaměstnancem. Z tehdejšího oprávnění jednat jménem organizace ve věcech pracovněprávních nelze dovozovat, že by dřívější vztahy přímé podřízenosti a nadřízenosti v pracovněprávních vztazích měly přetrvávat i po nabytí účinnosti zákona o státní službě. Zákon o státní službě zřídil služební orgány na centrální i na regionální úrovni, pravomoc rozhodovat ve věcech služby vztahujících se k systemizovanému místu po účinnosti zákona o státní službě přísluší tomu služebnímu orgánu, v jehož působnosti je systemizované služební místo zařazeno. V dané věci to byl právě ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj.

17. Žalobce v replice uvedl, že jedna z možností přezkumu výběrového řízení nastává právě v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o převedení na jiné služební místo, neboť výběrové řízení představuje pro rozhodnutí o převedení podklad (druhou možností je podání stížnosti podle § 157 zákona o státní službě, resp. § 175 správního řádu). Protože se žalovaný výběrovým řízením ani zákonností a srozumitelností prvostupňového rozhodnutí nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce také namítá, že žalovaný zcela ignoroval ustanovení o podpůrném použití správního řádu v řízení ve věcech státní služby (§ 160 zákona o státní službě). V souvislosti s výběrovým řízením žalobce zopakoval, že služební orgán nemohl převést svou pravomoc vyrozumět žalobce o výsledku výběrového řízení na představeného – předsedkyni výběrové komise, neboť nelze přenést rozhodování ve věcech, o nichž se vede řízení ve věcech státní služby (§ 159 odst. 1 zákona o státní službě). Dále žalobce zopakoval, v čem spatřuje nezákonnost postupu služebnímu orgánu v rámci výběrového řízení. Za zásadní nezákonnost dále žalobce považuje skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno předtím, než bylo rozhodnuto o vyřízení jeho stížnosti, ačkoliv posloupnost kroků měla být opačná. Žalobce též setrval na tom, že při jeho převedení na jiné vhodné místo žalovaný nepostupoval v souladu s metodickým pokynem, čemuž nasvědčuje i dopis náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 19. 12. 2016, č. j. MV-101372-15/OSK-2016, vydaný v souvislosti se stížností žalobce, který žalobce navrhuje k důkazu spolu s dalšími listinami.

II. Obsah správního spisu

18. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo dne 23. 7. 2015 vydáno osvědčení o tom, že se ode dne 1. 7. 2015 podle § 188 odst. 1 zákona o státní službě považuje za státního zaměstnance na dobu neurčitou se služebním působištěm v P. s tím, že služební místo představeného může zastávat, než bude obsazeno postupem dle § 188 odst. 6 zákona o státní službě na základě výběrového řízení.
19. Na základě dohody ze dne 30. 5. 2016 uzavřené mezi služebním orgánem a žalovaným dle § 28 odst. 3 zákona o státní službě byl ze dvou žadatelů, kteří ve výběrovém řízení uspěli, na služební místo představeného č. 211213, odborný rada/ředitel sekce Územní pracoviště v P., vybrán Ing. P. Š..
20. Dne 23. 6. 2016 se konalo ústní jednání mezi žalobcem a služebním orgánem za účelem projednání vhodnosti služebnímu orgánu, na které měl být žalobce převeden. Žalobci bylo sděleno, že s ohledem na seznam volných služebních míst na Finančním úřadu pro Středočeský kraj, který má služební orgán k dispozici, je vzhledem k žalobcově kvalifikaci a schopnostem a v zájmu zachování principu vstřícnosti a dobré správy nejvhodnější služební místo – odborný rada/referent v oddělení nepřímých daní, 11. platová třída, s působištěm v Praze. Žalobce podle sepsaného záznamu z ústního jednání č. j. 94653/16/7421-20290-203584 pouze (zcela obecně) uvedl, že s tímto řešením nesouhlasí vzhledem k nezákonnému postupu při výběrovém řízení.
21. Podle přehledu neobsazených služebních míst v rámci Finančního úřadu pro Středočeský kraj ke dni 23. 6. 2016 byla v sekci Územního pracoviště v P. k dispozici v oboru služby žalobce (Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění) čtyři služební místa, všechna zařazená do 9. platové třídy. Mimo P. bylo k dispozici i pět služebních míst zařazených do 14. až 12. platové třídy, jednalo se však o místa vedoucích oddělení či ředitele odboru, která podle § 188 odst. 6 věty

druhé zákona o státní službě podléhala výběrovému řízení (stejně jako původní služební místo žalobce). Služební místa v nejbližší nižší platové třídě tedy byla zařazena do 11. platové třídy a žádné z nich se nenacházelo v P. (v oboru služby žalobce byla taková služební místa k dispozici v Praze, Benešově, Hořovicích, Kladně a Mělníku a jednalo se o místa referentů, která byla mimo Prahu a Mělník vždy současně i místem zástupce vedoucího oddělení).

22. Téhož dne služební orgán rozhodl rozhodnutím č. j. 94578/16/7421-20290-203584 opatřeným hlavičkou s údaji „*Česká republika – Generální finanční ředitelství*“ o převedení žalobce na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Žalobce byl převeden na služební místo č. 211859 s výkonem služby na Finančním úřadu pro Středočeský kraj, v oboru služby Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, se služebním označením odborný rada a s působištem v Praze, a to na dobu neurčitou od 1. 7. 2016. Dále byl tímto rozhodnutím žalobce zařazen do 11. platové třídy, 12. platový stupeň, plat byl žalobci určen v celkové výši 41 570 Kč. Služební orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že s účinností zákona o státní službě vznikl žalobci služební poměr na dobu neurčitou (§ 188 odst. 1 zákona o státní službě), jeho setrvání na dosavadním služebním místě bylo omezeno do doby obsazení služebního místa postupem podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě, tedy na základě výběrového řízení. Na základě výběrového řízení byl na dosavadní služební místo žalobce jmenován jiný žadatel, uplynula tak doba, na kterou byl žalobce na toto služební místo zařazen, aniž by současně skončil jeho služební poměr. Služební orgán při převedení posuzoval vhodnost služebního místa, na které měl být žalobce převeden, z hlediska jeho kvalifikace a schopností s přihlédnutím k seznamu volných míst. Pro žalobce nebylo nalezeno jiné vhodné volné služební místo. Na konci textu rozhodnutí bylo k podpisu služebního funkcionáře připojeno kulaté razítko Finančního úřadu pro Středočeský kraj.
23. Žalobce podal (vždy přímo k žalovanému) dne 27. 6. 2016 proti tomuto rozhodnutí odvolání nadepsané jako „*Odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. 6. 2016*“, k němuž byla přiložena plná moc k zastupování žalobce ve věci výběrového řízení na pozici ředitele Finančního úřadu P. ze dne 6. 6. 2016, které následně doplnil podáním ze dne 4. 7. 2016 nadepsaným „*Doplnění odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. 6. 2016*“; jeho argumentace se v zásadě shodovala s argumentací uvedenou v žalobě. Dokument s označením „*Doplnění tvrzení a argumentů k odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. června 2016*“ není součástí správního spisu.
24. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že žalobce se podstatnou částí své argumentace věnuje již proběhlému výběrovému řízení na jeho původní služební místo, což však s nynějším řízením o převedení na jiné služební místo přímo nesouvisí, a proto tyto otázky byly vypořádány samostatně na základě vyhodnocení příslušné části odvolání jako stížnosti. Žalovaný vysvětlil, že jmenováním jiného představeného ze zákona končí i doba určitá zařazení dosavadního představeného na tomto služebním místě, byť samotné trvání služebního poměru tím není dotčeno. Protože však skončila doba, po kterou žalobce mohl vykonávat službu na daném služebním místě, muselo na základě § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě dojít k jeho převedení na jiné služební místo, které je pro něj vhodné. Služební orgán přitom vhodnost služebního místa posoudil řádně na základě přehledu volných míst, z něž je zřejmé, že žalobce byl převeden na místo s nejvyšší v té době dostupnou platovou třídou, a zabýval se též dalšími kritérii vhodnosti služebního místa. Žalobce se přitom k samotnému převedení na jiné místo nevyjádřil, ačkoliv záměr převedení s ním byl projednán. K převedení přitom souhlas žalobce nebyl nutný. V rekapitulaci odvolání žalovaný zmínil dvě listiny – „*Doplnění odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. 6. 2016*“ ze dne 4. 7. 2016 a „*Doplnění tvrzení a argumentů k odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. 6. 2016*“ ze dne 29. 7. 2016.
25. K námitkám žalobce žalovaný v odůvodnění konstatoval, že ve smyslu čl. 54 a 55 metodického pokynu závěr o vhodnosti služebního místa nevychází jen z hodnocení schopností a dosavadních

zkušeností státního zaměstnance, ale i ze zohlednění zdravotních hledisek, požadovaného vzdělání, oboru služby, shodnosti služebního úřadu, služebního působiště, platové třídy a výsledků případného projednání převedení se služebním zaměstnancem. Dle čl. 55 odst. 2 písm. h) metodického pokynu musí být vždy splněno kritérium zdravotní způsobilosti a požadovaného vzdělání, resp. kvalifikace. V případě žalobce žádné zdravotní důvody vylučující jeho převedení známy nebyly a žalobcovo vzdělání též odpovídá požadavku na bakalářské či magisterské vzdělání pro dané služební místo. Žalobce na uvedeném místě bude moci využít i své zkušenosti, pouze jeho manažerské kompetence nebudou využity v plném rozsahu. Služební orgán vybíral správně vhodné služební místo i v rámci téhož služebního úřadu. Pokud jde o služební působiště, za něž byla v osvědčení ze dne 23. 7. 2015 v případě žalobce deklarována P., v tomto působišti byla volná systemizovaná místa pouze v 9. platové třídě, která by pro žalobce byla z hlediska shora zmíněných kritérií nevhodná. Navíc od doby, kdy byla představeným zařazeným v orgánech finanční správy deklarována služební působiště v obci, kde k 1. 7. 2015 sídlil příslušný organizační útvar, došlo k posunu výkladu zákona o státní službě s ohledem na jím vyvolanou nepružnost a ostatním státním zaměstnancům finanční správy byla jako služební působiště určena obec, v níž sídlí příslušný služební orgán. Ostatní státní zaměstnanci Finančního úřadu pro Středočeský kraj tak mají jako služební působiště Prahu. Aby se předešlo diskriminaci ostatních státních zaměstnanců, nebylo proto možné lpět na tom, že není přípustné (vhodné) služební místo s jiným služebním působištěm, neboť tím je v drtivé většině případů Praha. Faktické místo výkonu služby je záležitostí jinou. Ze záznamu založeného ve spise je i patrné, že žalobci byla dne 23. 6. 2016 učiněna nabídka výběru dvou nejvhodnějších míst a současně byl žalobce upozorněn na možnost účasti ve výběrových řízeních, žalobce však uplatnil pouze nesouvisející argumentaci. Není přitom pravdou, že by žalobce mohl být přeřazen maximálně na služební místo s platovou třídou o jednu nižší. Z dikce zákona o státní službě i z metodického pokynu vyplývá, že státní zaměstnanec může být zařazen do nižší platové třídy, jestliže ta odpovídá jeho vzdělání, přičemž by měl být zařazen co možná nejbližší původní platové třídě, a to bylo v případě žalobce splněno.

26. Pokud jde o tvrzenou nicotnost či vady prvostupňového rozhodnutí, z rozhodnutí je zcela evidentní, že bylo vydáno služebním funkcionářem jako příslušným služebním orgánem podle § 162 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, obdobně jako je v něm identifikován i účastník řízení. Označení Česká republika – Generální finanční ředitelství je uváděno v záhlaví všech personálních dokumentů a je jím vyjádřena skutečnost plynoucí z § 1 odst. 4 zákona o Finanční správě, že finanční úřady mají pro účely pracovněprávních vztahů (za něž je s ohledem na celkový kontext třeba považovat i vztahy služebněprávní) pouze postavení vnitřní organizační jednotky Generálního finančního ředitelství, které je navíc i nadřízeným služebním úřadem ve smyslu § 16 zákona o státní službě, jenž zabezpečuje personální problematiku pro finanční úřady. Služebním orgánem nadaným rozhodovací pravomocí ve věcech služebního poměru je však i nadále ředitel finančního úřadu, neboť jeho pravomoci v rámci jednání a rozhodování ve věcech služebního poměru nejsou § 16 zákona o státní službě převedeny. Příslušným orgánem při převedení státního zaměstnance je pak služební orgán, do jehož působnosti je dané systemizované služební místo zařazeno, v případě žalobce tedy ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj, v němž bylo místo, na které byl žalobce převeden, systemizováno.

III. Posouzení žaloby soudem

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 5. 10. 2016), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

28. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť již důvodnost takové námítky by (minimálně z části) bránila jeho věcnému přezkumu. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí shledával v tom, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námítky, a to jak námítky týkající se výběrového řízení, které rozhodnutí o převedení na služební místo předcházelo, tak i námítky vztahující se k samotnému řízení o převedení na jiné služební místo, neboť zcela přehlédl odvolání žalobce a vypořádal se toliko s jeho doplněním. Judikatura rozlišuje dva typy nepřezkoumatelnosti, a to nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí je pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné tehdy, nelze-li z výroku zjistit, jak správní orgán ve věci rozhodl, nebo je-li výrok vnitřně rozporný. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce mu zaslal podání označené jako „*Doplnění odvolání proti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. června 2016*“. Toto podání žalovaný posoudil podle jeho obsahu jako odvolání. Dále pak žalovaný rekapituloval i „*Doplnění tvrzení a argumentů k odvolání do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo ze dne 23. 6. 2016*“ ze dne 29. 7. 2016, které v předloženém správním spise založeno není, přičemž rekapitulace se shoduje s dokumentem, který žalobce předložil jako přílohu žaloby spolu s dokladem doručení žalovanému dne 1. 8. 2016. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobce podal dne 27. 6. 2016 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které teprve následně doplňoval podáním ze dne 4. 7. 2016. Obě podání byla žalovanému služebním orgánem předložena. v tomto směru tedy nelze popřít, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela opominul argumentaci žalobce v odvolání ze dne 27. 6. 2016, které řádně obdržel. Nabízí se tak vskutku závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k námitkám uplatněným v odvolání ze dne 29. 7. 2016.
30. Nejvyšší správní soud, jde-li o povinnost správních orgánů řádně odůvodnit svá rozhodnutí, nicméně dovodil, že ji nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Námitku lze vypořádat i implicitně, tj. prezentací odlišného názoru, který správní orgán přesvědčivě zdůvodní. Absence detailní odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost či jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Krajský soud proto posuzoval, zda i přes zmíněné pochybení žalovaný nevypořádal námítky žalobce v souvislosti s jeho dalšími podáními, neboť samotná skutečnost, že žalovaný jedno z žalobcových podání přehlédl, ještě nevylučuje možnost, že v konečném důsledku tato vada v procesu předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí přesto nebude mít vliv na jeho zákonnost. Rozhodnutí žalovaného by dostalo požadavku přezkoumatelnosti, pokud by jednotlivé žalobcovy námítky vypořádalo alespoň implicitně, to znamená, že by z takového rozhodnutí byl seznatelný právní názor žalovaného odlišný od právního názoru žalobce, a tento by byl řádně odůvodněn.
31. Obsah odvolání a doplnění odvolání je v základních směrech argumentace shodný, v doplnění odvolání žalobce zejména rozvíjí v odvolání uplatněné námítky. Uvedené však neplatí, jde-li o námitku nevhodnosti místa nového působiště žalobce z důvodu jeho vzdálenosti od žalobcova bydliště. Žalobce totiž v odvolání podrobně namítal, že nové působiště je vzdáleno 80 km od jeho bydliště bez způsobilé veřejné dopravy, na cestě stráví 5 až 6 hodin denně, v dojíždění mu přitom brání jeho zdravotní stav (bolesti v zádech, zablokování krční páteře, ostré bolesti hlavy). Současně žalobce v odvolání tvrdil, že místo, na které byl převeden, je pro něho nevhodné, neboť jeho manželka je invalidní v I. stupni, dojíždění je tedy problematické i z hlediska rodinného soužití.
32. Z metodického pokynu, který slouží ke sjednocení správní praxe v řízeních ve věcech státní služby a jehož nerespektování porušuje zásadu zákazu libovůle a zásadu rovného zacházení (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65), plyne, že

při převedení státního zaměstnance se musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro zaměstnance vhodné, služební orgán musí vždy předem a individuálně posoudit vhodnost daného služebního místa pro konkrétního zaměstnance (čl. 54; metodický pokyn je oběma stranám sporu znám a byl zveřejněn na adrese <https://www.mvcr.cz/sluzba/clanek/metodicky-pokyn-c-1-2016.aspx>). V článku 55 odst. 2 metodického pokynu jsou označena tato relevantní kritéria pro účely posouzení vhodnosti služebního místa: zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikace, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, obory služby, služební úřad (stejný nebo jiný), služební působiště, resp. místo výkonu služby, zařazení do platové třídy a přístup státního zaměstnance k převedení. Předmětný metodický pokyn popisuje rovněž doporučený postup při převedení na jiné služební místo (srov. článek 54 odst. 4), podle kterého by měl správní orgán nejprve posoudit, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož služebního úřadu, neboť to odpovídá zásadě procesní ekonomie a lze předpokládat, že bude v zásadě vždy vhodnější, aby státní zaměstnanec zůstal zařazen v témže služebním úřadu. Teprve pokud není v tomto služebním úřadu žádné vhodné volné služební místo, měl by správní orgán posoudit, zda neexistuje vhodné volné služební místo v rámci jiného služebního úřadu. Z citovaného pokynu vyplývá, že primárním kritériem vhodnosti je zachování služebního působiště, teprve následně se zkoumají kritéria další. Čl. 55 odst. 2 písm. h) metodického pokynu přitom stanoví, že „pokud je zprojednáno se státním zaměstnancem zřejmé, že státní zaměstnanec souhlasí s převedením na nabízené volné služební místo, i přestože toto místo se z pohledu všech výše uvedených kritérií vhodnosti nemusí zdát jako vhodné, může ho služební orgán, po dohodě se státním zaměstnancem, na toto služební místo převést – písemný souhlas státního zaměstnance by měl být součástí správního spisu.“

33. Žalovaný se k otázce služebního působiště vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo volné žádné služební místo ve stejném oboru služby, které by odpovídalo žalobcovu vzdělání a kvalifikaci, v místě dosavadního působiště žalobce – v Příbrami. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zcela přehlédl výše uvedené žalobcovy námitky stran vzdálenosti služebního místa od jeho bydliště. Žalovaný se nikterak nezabýval námitkou žalobce spočívající v nemožnosti dojíždět do nového působiště s ohledem na jeho zdravotní stav a s ohledem na jeho rodinný život a na obtíže, které mu to působí z hlediska možnosti sladění soukromého a pracovního života. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, proč se žalovaný nezabýval odvolací námitkou žalobce a proč ji považoval za lichou, mylnou či vyvrácenou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
34. Lze jen podotknout, že na rozdíl od věci řešené již zmíněným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65, se v tomto případě žalovaný nemůže oprít ani o zásadu koncentrace odvolacího řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu, neboť služební orgán v případě žalobce postupoval podle § 165 zákona o státní službě a prvostupňové rozhodnutí vydal jako první úkon v řízení. Byť sice v den vydání tohoto rozhodnutí byl sepsán záznam z ústního jednání se žalobcem, ze správního spisu není patrné, že by služební orgán podle § 46 odst. 1 správního řádu zahájil řízení z moci úřední, shromažďoval podklady pro vydání rozhodnutí a poskytl žalobci reálný prostor se s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim a uplatnit vlastní důkazní návrhy. Řízení tedy vskutku bylo zahájeno vydáním prvostupňového rozhodnutí, a žalobce tak prakticky nemohl před vydáním rozhodnutí uplatnit rozhodné skutečnosti a důkazy. Mohl je proto bez omezení uplatnit v řízení odvolacím (na což shodně upozorňuje čl. 104 odst. 3 věta druhá metodického pokynu). Nemožností reálného uplatnění procesních práv žalobce nasvědčuje i jím zmiňovaný fakt, že prvostupňové rozhodnutí má skutečně číslo jednací předcházející číslu jednacímu záznamu z jednání se žalobcem. Za takového stavu již bylo nadbytečné se podrobněji zabírat obsahem stížností žalobce (předkládaných jím k důkazu), v nichž tvrdil, že mu byl v rámci ústního jednání předložen k podpisu pouze předpřipravený záznam a i přes konkrétní námitky zahrnující i zdravotní obtíže

při denním dojíždění hromadnou dopravou na vzdálenost 80 km se mu podařilo dosáhnout pouze doplnění záznamu o dva řádky neurčitých námitek, když mu bylo sděleno, že jinak bude vyznačeno, že odmítl podepsat. Stejně tak bylo nadbytečné provádět dokazování i výsledkem žalovaným navrženého svědka Ing. J. K..

35. Přestože soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zabýval se dalšími námitkami žalobce, které bylo možné posoudit navzdory zjištěné nepřezkoumatelnosti, a jejichž řešení má význam pro další řízení ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publikovaného pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
36. V souvislosti s otázkou vhodnosti služebního místa, na něž byl žalobce převeden, soud dále konstatuje, že zjevně nepravdivé je odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, kde konstatuje, že zdravotní důvody vylučující převedení žalobce mu nebyly známy. Zdravotní důvody žalobce v odvolání uplatnil, žalovaný měl proto vysvětlit, proč případně nejsou relevantní, nehodlal-li k nim přihlídnout. Soud se nemůže ztotožnit ani s odbytím posouzení dosažené kvalifikace žalobce tím, že jeho manažerské kompetence nebudou v plném rozsahu využity. V 11. platové třídě totiž bylo podle přehledu neobsazených míst k dispozici i služební místo na služebním působišti v Hořovicích, které kromě funkce referenta zahrnuje navíc oproti místu v Praze i funkci zástupce vedoucího oddělení. Takové místo by tak mohlo lépe odpovídat i manažerským zkušenostem žalobce. Na rozdíl od dalších takových služebních míst (Benešov, Praha, Kladno), která se nabízel, se navíc toto místo nachází blíže bydlišti žalobce a je i z časového hlediska dostupnější prostředky hromadné dopravy než určené místo v centru Prahy.
37. V tomto směru se soud neshoduje se žalovaným ani ve výkladu pojmu služební působiště. Byť žalovaný poskytl odůvodnění, proč převedl žalobce na služební působiště v odlišné obci, než ve které bylo deklarováno jako jeho služební působiště v osvědčení, jež mu bylo vydáno dne 23. 7. 2015 (podle něj došlo v minulosti k nesprávnému výkladu zákona o státní službě, neboť služebním působištěm je sídlo služebního úřadu, tj. Finančního úřadu pro Středočeský kraj, tento výklad má za následek nepružnost a je diskriminační vůči většině ostatních státních zaměstnanců ve služebním úřadě, jimž již bylo služební působiště správně vyznačeno v Praze), soud je považuje za nesprávné.
38. Podle § 4 odst. 3 zákona o státní službě je služebním působištěm státního zaměstnance obec, ve které má sídlo služební úřad nebo jeho organizační útvar.
39. Podle § 4 odst. 1 zákona o státní službě je pro účely tohoto zákona služebním úřadem správní úřad.
40. Podle § 3 zákona o státní službě je správním úřadem pro účely tohoto zákona ministerstvo a jiný správní úřad, jestliže je zřízen zákonem a je zákonem výslovně označen jako správní úřad nebo orgán státní správy.
41. Podle § 1 odst. 2 zákona o Finanční správě se jako orgány Finanční správy České republiky zřizují Generální finanční ředitelství, Odvolací finanční ředitelství a finanční úřady, které jsou správními úřady a organizačními složkami státu.
42. Z citované právní úpravy lze bezpochyby dovodit, že služebním úřadem jsou i finanční úřady včetně Finančního úřadu pro Středočeský kraj, neboť jsou zřízeny zákonem jako správní úřad. Služebním úřadem státního zaměstnance zařazeného do finančního úřadu však podle § 4 odst. 3 zákona o státní službě nemusí být jen sídlo služebního úřadu, ale neboť jím je též sídlo jeho organizačního útvaru. Organizační útvar přitom nemusí být (na rozdíl od samotného služebního úřadu) zřízen zákonem a nepochybně za něj lze považovat i konkrétní územní pracoviště finančních úřadů. Tomu ostatně nasvědčuje i pozdější vývoj právní úpravy, neboť § 4 odst. 3 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 3. 2019 nově za služební působiště označuje obec, ve které státní zaměstnanec pravidelně vykonává službu. To odpovídá i kontextu, v němž zákon o státní službě se služebním působištěm pracuje, když státního zaměstnance do jisté míry chrání

před vynuceným přeložením do jiného služebního působiště časovou limitací takového kroku a přiznáním náhrady nákladů s přeložením spojených, ledaže by se nové služební působiště shodovalo s jeho bydlištěm (viz § 47 odst. 4). Jen pro úplnost lze také zmínit, že v tomto smyslu působiště vyznačuje i ve správním spise založená tabulka neobsazených služebních míst. Konečně v tomto směru se žalobce může dovolávat legitimního očekávání, jež mu bylo založeno osvědčením ze dne 23. 7. 2015, v němž byla výslovně jako služební působiště deklarována Příbram. Ze správního spisu neplyne, že by uvedené osvědčení bylo zrušeno před vydáním napadeného rozhodnutí v souvislosti s tvrzeným posunem výkladu právní úpravy. Toto legitimní očekávání vyvolané služebními orgány přitom představuje důvod pro odlišné zacházení se žalobcem oproti jiným státním zaměstnancům, kteří mají vystaveno osvědčení o služebním působišti nacházejícím se v Praze. Nelze se tedy dovolávat nutnosti shodného zacházení, neboť žalobce nebyl ve shodné situaci jako tvrzená většina ostatních státních zaměstnanců zařazených do Finančního úřadu pro Středočeský kraj.

43. K uvedenému pak soud musí odkázat na čl. 55 odst. 2 písm. f) metodického pokynu, který při výkladu kritérií vhodnosti nového služebního místa výslovně uvádí, že **„za vhodné služební místo nelze považovat služební místo v jiném služebním působišti (jiné obci), než je dosavadní služební působiště státního zaměstnance. Pokud jde o místo výkonu služby v rámci téhož služebního působiště, služební orgán by měl hodnotit, zda místo výkonu služby je pro státního zaměstnance vhodné s ohledem na dojezdovou vzdálenost od jeho bydliště ve vztahu k dosavadnímu zařazení státního zaměstnance.“** Metodický pokyn jakožto dokument kodifikující vyžadovanou správní praxi služebních orgánů tak zakládal žalobci legitimní očekávání, že nebude bez svého souhlasu přeložen do jiné obce než Příbram, resp. že s ním bude individuálně projednána nabídka dostupných služebních míst i s přihlédnutím k jeho bydlišti v R. p. T. a k dojezdové vzdálenosti, obzvláště pokud v rámci správné správní praxe byl služební orgán povinen dojezdovou vzdálenost řešit i při změně služebního působiště i v rámci jediné obce (*argumentum a minori ad maius*). V situaci, kdy v P. byla k dispozici jen služební místa v 9. platové třídě a kdy bydliště žalobce se nacházelo relativně blízko územních pracovišť Finančního úřadu pro Plzeňský kraj v Blovicích, Nepomuku, Horažďovicích či Rokycanech a územních pracovišť Finančního úřadu pro Jihočeský kraj v Blatné, Milevsku či Písku, měl služební orgán v případě, že by žalobce nebyl ochoten přistoupit na zařazení na některé z pro něj nevhodných služebních míst v P., obstarat též přehledy volných služebních míst u Finančního úřadu pro Plzeňský kraj a Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, neboť v rámci Finančního úřadu pro Středočeský kraj pro žalobce nebylo z hlediska kritérií v metodickém pokynu vhodné služební místo. Pokud by žalobce nesouhlasil s převedením ani na některé ze služebních míst v těchto jiných služebních úřadech, nezbylo by za dané situace služebnímu orgánu, než postupovat podle § 62 zákona o státní službě a zařadit jej mimo výkon služby z organizačních důvodů do doby, než se objeví pro něj vhodné služební místo nebo než bude rozhodnuto po marném uplynutí 6 měsíců rozhodnuto o skončení jeho služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě.
44. Jak je tedy patrné, nehledě na částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ani ta část, v níž žalovaný poskytl důvody, proč nevyhověl odvolacím námitkám žalobce, neobstojí pro nezákonnost důvodů, o něž se rozhodnutí opírá. Provedení důkazu stanoviskem náměstka ministra vnitra pro státní službu nebylo pro učinění uvedených závěrů nezbytné.
45. Dále se soud zabýval žalobními body, které dovozují, že dosud neskončilo výběrové řízení na stávající služební místo žalobce.
46. Podle § 188 odst. 1 zákona o státní službě se dosavadní vedoucí zaměstnanec ve správním úřadu vykonávající činnosti obdobné činností podle § 5 dnem 1. července 2015 považuje za státního zaměstnance ve služebním poměru na dobu neurčitou a představeného; může vykonávat službu na služebním místě představeného, nejdéle však do doby, než bude toto služební místo obsazeno postupem podle tohoto zákona.

47. Podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě služební orgán vyhlásí do 31. prosince 2015 výběrové řízení na služební místo náměstka pro řízení sekce nebo ředitele sekce; toto výběrové řízení se zpravidla dokončí do 30. června 2016. Na služební místo ředitele odboru a vedoucího oddělení vyhlásí služební orgán výběrové řízení nejpozději do 30. června 2016; toto výběrové řízení se zpravidla dokončí do 30. června 2017. K výběrovému řízení se mohou přihlásit státní zaměstnanci ve služebním poměru na dobu neurčitou, kteří vykonávají službu na služebním místě ve stejném oboru služby, v jakém je služební místo představeného, které má být obsazeno; ustanovení § 51 odst. 4 se použije obdobně.
48. Podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku uplynutí doby, na kterou byl státní zaměstnanec zařazen na služební místo nebo jmenován na služební místo představeného na dobu určitou, aniž by současně skončil jeho služební poměr.
49. Žalobce namítal, že v dané věci nebyly splněny předpoklady k jeho převedení na služební místo, tvrdil totiž, že jím dosud zastávané místo nebylo volné, neboť výběrové řízení, na jehož základě mělo být žalobcovo dosavadní služební místo obsazeno, neproběhlo v souladu se zákonem a nebylo ani řádně skončeno. Na tomto místě je předně třeba uvést, že v tomto řízení soudu nepřísluší posuzovat správnost postupu služebního orgánu v rámci výběrového řízení. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, č. 3664/2018 Sb. NSS, uzavřel, že „[p]ostup služebního orgánu při výběru uchazeče se neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či jejichž míru dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem. Pokud by služební orgán porušoval základní práva uchazečů o služební místo tím, že by postupoval diskriminačně, náleží uchazečům ochrana před diskriminací podle § 16 a § 17 zákoníku práce z roku 2006, užitých obdobně na základě § 98 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě“. Dále pak poukázal na to, že zákon o státní službě poskytuje služebnímu orgánu značnou míru volnosti při výběru vhodného uchazeče, služební orgán není vázán doporučením výběrové komise, bez ohledu na počet nejvhodnějších úspěšných kandidátů může výběrové řízení zrušit a vyhlásit nové výběrové řízení.
50. Již jen z toho, že zákon výslovně upravuje povinnost služební místo původního představeného obsadit na základě výběrového řízení, je zjevné, že úmyslem zákonodárce nebylo, jak naznačuje žalobce, služební místa představených bez dalšího obsadit stávajícími představenými, i kdyby splňovali stanovené podmínky. Naopak, není stanoveno ani ze zákona o státní službě nevyplývá, že v případě, že ve výběrovém řízení před výběrovou komisí uspějí, musí být na své dosavadní služební místo dohodou služebního orgánu a bezprostředně nadřízeného představeného z úspěšných žadatelů vybráni. Takový přístup by zcela odporoval rozumnému výkladu zákona, neboť pokud by skutečně zákonodárce toto zamýšlel, byla by povinnost stanovená v § 188 odst. 1 zákona o státní službě konat výběrové řízení i v případech, že je služební místo obsazeno představeným, který splňuje zákonné podmínky pro setrvání na daném místě, zcela nadbytečná. Výklad prosazovaný žalobcem tedy vede k absurdním závěrům.
51. Žalobci kromě toho nelze přisvědčit, ani když namítá, že na výběrové řízení konané podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě nelze použít ustanovení § 24 a násl. tohoto zákona, neboť § 188 odst. 6 odkazuje toliko na § 51 odst. 4 a nikoliv na celý § 51. Odkaz na § 51 odst. 4 je třeba chápat v kontextu ustanovení § 188 odst. 6, které větou poslední před středníkem omezuje okruh osob, které se do výběrového řízení vyhlášeného podle tohoto ustanovení, mohou přihlásit. Funkcí odkazu na § 51 odst. 4 je toliko umožnit účast ve výběrovém řízení i těm zaměstnancům, kteří dosud nemají dostatečnou praxi a nesložili služební zkoušku (k tomu srov. KAUCKÝ, Jiří. § 188 Představený. In: PICHRT, Jan aj. *Zákon o státní službě: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-1-25]. ASPI_ID KO234_2014CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.). Toto ustanovení nelze vykládat tak, že by zákon vylučoval použití obecných ustanovení zákona o státní službě upravujících výběrové řízení na výběrová řízení vyhlášená podle § 188 zákona o státní službě. Tento závěr podporuje mimo jiné také skutečnost, že žádný jiný postup pro toto výběrové řízení není zákonem stanoven.

52. Žalobce byl zaměstnán jako vedoucí sekce Územního pracoviště P. na Finančním úřadu pro Středočeský kraj, jako takový se podle § 188 odst. 1 zákona o státní službě od 1. 7. 2015 považuje za státního zaměstnance ve služebním poměru na dobu neurčitou a představeného s tím, že výkon služby na služebním místě žalobce byl časově omezen do okamžiku obsazení služebního místa podle tohoto zákona (na základě výběrového řízení vyhlášeného podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě). Jinými slovy, pokud chtěl žalobce na dosavadním místě setrvat, musel se účastnit výběrového řízení, tzv. přesoutěžení, a na základě tohoto výběrového řízení být na služební místo obsazen. V souzené věci byl na základě výběrového řízení dle všeho obsazen jiný žadatel, doba, po kterou mohl žalobce na svém dosavadním služebním místě vykonávat službu, tak uplynula.
53. Krajský soud navíc souhlasí se žalovaným v tom, že ani v řízení o převedení na jiné služební místo nebyl žalobce oprávněn brojit proti postupu při výběrovém řízení nebo proti jeho výsledku. Skončilo-li výběrové řízení tak, že byl na dané služební místo vybrán jiný uchazeč, nemá neúspěšný uchazeč nebo uchazeč, který sice uspěl, ale nebyl vybrán, možnost (vyjma možnosti podat námitky proti protokolu o průběhu a výsledku výběrového řízení podle § 164 zákona o státní službě) skutečnost, že nebyl vybrán, v navazujícím řízení napadnout. Takový uchazeč je toliko vyrozumíván o výsledku výběrového řízení, vyrozumění však není rozhodnutím, jedná se o faktický úkon, neformální akt, který na skončení výběrového řízení a obsazení vybraného uchazeče na předmětné služební místo nemá vliv. S výkladem, jaký naznačil žalobce, a sice že právě řízení o převedení na jiné služební místo představuje jednu z možných příležitostí podrobit výběrové řízení z podnětu nevybraného uchazeče přezkumu, se soud neztotožňuje.
54. Je však třeba akceptovat, že nutným předpokladem pro zahájení řízení ve věci převedení žalobce na jiné služební místo (resp. vydání prvostupňového rozhodnutí jako prvního úkonu v řízení zahajovaném z moci úřední) je ve smyslu § 188 odst. 1 zákona o státní službě obsazení stávajícího služebního místa žalobce na základě vypsání výběrového řízení. Bez ověření této skutečnosti není možné řízení o převedení vůbec zahájit. Proto musí správní spis obsahovat doklad o tom, že (a k jakému datu) došlo či dojde k obsazení původního služebního místa a správní orgány jsou povinny se zabývat námitkami, které zpochybňují samotnou skutečnost, že k takovému obsazení došlo či dojde. K obsazení služebního místa přitom nedochází oznámením o úspěchu jiného či neúspěchu žalobce ve výběrovém řízení, nýbrž dnem nástupu do služby uvedeným v pravomocném rozhodnutí o zařazení jiné osoby na služební místo představeného dosud zastávaného žalobcem [§ 30 odst. 2 písm. g) zákona o státní službě]. Tímto pravomocným rozhodnutím je přitom správní orgán v řízení o převedení žalobce na jiné místo vázán (§ 57 odst. 3 správního řádu).
55. Žalovaný tak nebyl povinen, ba ani oprávněn, se námitkami vztahujícími se k postupu při výběrovém řízení, zabývat, neboť byl povinen respektovat rozhodnutí o zařazení jiného žadatele na služební místo žalobce. Pokud by v dané situaci mohl žalobce průběh, resp. výsledek, výběrového řízení napadnout v řízení před soudem v intencích jím zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005-35, č. 905/2006 Sb. NSS, musel by tak učinit žalobou proti rozhodnutí, jímž byl na jeho dosavadní služební místo jmenován jiný uchazeč, třebaže s ním nebylo jednáno jako s účastníkem takového řízení (k tomu srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33, č. 3060/2014 Sb. NSS). Bylo by to totiž právě toto rozhodnutí, které by se dotýkalo jeho právní sféry, neboť právě v důsledku tohoto rozhodnutí uplynula v souladu s § 188 odst. 1 zákona o státní službě doba setrvání žalobce na jeho dosavadním služebním místě představeného. Jak ovšem bylo vysloveno v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, č. 3664/2018 Sb. NSS (ústavní stížnost směřující proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. II. ÚS 213/18, jako zjevně neopodstatněnou), žadatelům o služební místo představeného veřejné subjektivní právo být vybrán, jež by takovou žalobou mohlo být chráněno, nesvědčí. Je však zachována možnost žalob ve věci nároků podle zákona č. 189/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých

zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů, které projednávají soudy v občanském soudním řízení.

56. Žalovaný však byl povinen se zabývat tím, zda takové rozhodnutí bylo vydáno, zda nabylo právní moci nebo zda se nejednalo o nicotný akt. Pokud by totiž byla důvodná některá z námitek žalobce směřujících tímto směrem, bylo by nutné uzavřít, že žalobce může nadále vykonávat službu na svém dosavadním služebním místě představeného. Žalobce však neargumentoval nicotností rozhodnutí o zařazení jiné osoby na služební místo představeného dosud zastávané žalobcem, nýbrž nicotností vyrozumění o výsledku výběrového řízení. Protože nedostatky takových informativních úkonů samy o sobě nevedou k nicotnosti následného rozhodnutí o zařazení na služební místo představeného jakožto rozhodnutí o předběžné otázce pro účely tohoto řízení, nebylo nutné podrobně uvedené argumenty vypořádávat, stejně jako další argumenty týkající se samotného průběhu výběrového řízení. Z téhož důvodu se žalobními body souvisejícími s tvrzenými nedostatky organizace výběrového řízení (zrekapitulovány shora v odst. 4, 5 a 8) detailně nezabývá ani soud, neboť tyto žalobní body nejsou pro závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní, jelikož nejsou schopny zpochybnit existenci rozhodnutí o zařazení jiného žadatele na služební místo žalobce. Proto soud nepovažoval za potřebné ani provádět dokazování listinami navrženými žalobcem, neboť ty se týkají právě průběhu výběrového řízení. Zbylé listiny jsou součástí správního spisu, popř. se jedná o interní metodické směrnice náměstka ministra vnitra pro státní službu, jež jsou oběma stranám známy (argumentují jimi) a jsou veřejně dostupné na webu Ministerstva vnitra.
57. Konečně žalobce namítal nesprávné označení správních orgánů obou stupňů v jimi vydaných rozhodnutích a nepříslušnost Ing. J. K., ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj, jako služebního orgánu. Námitka žalobce však není důvodná, neboť z hlediska příslušnosti není podstatné, kým byl žalobce na své dosavadní služební místo podle předchozích právních předpisů jmenován. Pravomoc rozhodovat ve věcech služby vztahujících se k systemizovanému místu stanoví po účinnosti zákona o státní službě tento zákon, a to bez ohledu na dosavadní vztahy nadřízenosti a podřízenosti. Podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je přitom služebním orgánem vedoucí služebního úřadu nebo státní tajemník vůči ostatním státním zaměstnancům (tj. běžným státním zaměstnancům, kteří nejsou vedoucími služebních úřadů ani státními zaměstnanci zařazenými v sekci pro státní službu, uvedenými v předchozích písmenech tohoto ustanovení). Podle odst. 2 citovaného ustanovení služební orgán jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru. Služebním orgánem příslušným rozhodnout ve věci převedení žalobce ze služebního místa zařazeného do Finančního úřadu pro Středočeský kraj na jiné služební místo zařazeném v tomtéž služebním úřadu tak nepochybně byl právě ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj.
58. Nedůvodná je rovněž námitka nesprávného označení služebního orgánu v prvostupňovém rozhodnutí a žalovaného v napadeném rozhodnutí. V prvostupňovém rozhodnutí je jako služební orgán označen Ing. J. K., ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj, v napadeném rozhodnutí je jako příslušný odvolací orgán uveden Ing. M. J., generální ředitel Generálního finančního ředitelství, v obou případech je tak zcela zřejmé, který správní orgán ve věci rozhodoval. Oba správní orgány byly náležitě označeny ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu za použití § 160 zákona o státní službě. Označení „Česká republika – Generální finanční ředitelství“ v záhlaví rozhodnutí na tomto závěru nic nemůže změnit a soud se ztotožňuje se žalovaným, že její uvedení je opodstatněno (byť samo o sobě povinnou náležitostí rozhodnutí není) ustanoveními § 1 odst. 4 věty druhé zákona o Finanční správě, podle níž Odvolací finanční ředitelství a finanční úřady nejsou účetními jednotkami a pro účely hospodaření s majetkem státu, účetnictví a pracovněprávních vztahů mají postavení vnitřních organizačních jednotek Generálního finančního ředitelství, a § 16 zákona o státní službě, podle nějž úkoly v organizačních věcech služby, služebních vztahů státních zaměstnanců a pracovněprávních vztahů zaměstnanců ve správním úřadu (mimo jiné i) za finanční úřad plní nadřízený služební úřad.

Vzhledem k tomu, že nadřízeným služebním úřadem vůči Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj je pro účely zákona o státní službě podle § 1 odst. 6 zákona o Finanční správě Generální finanční ředitelství, je zřejmé, že veškerou administrativní podporu pro vedení řízení ve věcech státní služby poskytovalo služebnímu orgánu (ale i žalovanému) právě Generální finanční ředitelství, jež je také v záhlaví rozhodnutí označeno formou, která je relevantní pro soukromoprávní vztahy, tj. jako organizační složka státu. Žalobci tedy nelze přisvědčit ani v tom, že by prvostupňové či napadené rozhodnutí mělo být nicotným.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Vzhledem k tomu, že i přes nedůvodnost nemalé části žalobních bodů je napadené rozhodnutí žalovaného v neoddělitelné části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (a v další části též nezákonné), soud i bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Prvostupňové rozhodnutí soud nerušil, neboť jeho vady může podle okolností napravit v odvolacím řízení i žalovaný změnou prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud zajistí, aby výsledné rozhodnutí nebylo pro žalobce tzv. překvapivým rozhodnutím. V dalším řízení bude na žalovaném, aby posoudil opětovně vhodnost služebního místa, na které byl žalobce převeden, a to i z pohledu odvolacích námitek uplatněných v jeho odvolání ze dne 27. 6. 2016, konkrétně námitek vzdálenosti nového služebního místa od žalobcova bydliště a tvrzených zdravotních komplikací a obtíží při sladění soukromého a pracovního života, které mu převedení na služební místo s působištem v Praze přináší. K novému osvědčení o určení služebního působišťe případně žalobci v mezidobí vydanému podle čl. II bodu 5 zákona č. 35/2019 Sb. žalovaný přihlížet nebude, neboť jím deklarovaná změna služebního působišťe byla vyvolána rozhodnutím, jež bylo jako nezákonné zrušeno. Odvolání přitom projedná podle zákona o státní službě ve znění pozdějších předpisů (doposud přijaté novely neobsahují přechodné ustanovení, které by ukládalo postupovat podle dřívějšího znění zákona), zohlední tedy nové (jednoznačnější) znění § 4 odst. 3 zákona o státní službě a město P. jako obec, v níž žalobce před zamýšleným převedením na jiné služební místo vykonával službu. Současně bude nezbytné ovšem i doplnit informace o dostupných volných služebních místech v době, kdy bude žalovaný o odvolání žalobce znovu rozhodovat – jejich rozsah je dnes nepochybně zcela jiný.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
61. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho náklady spočívají v soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a v nákladech na zastoupení advokátem. Zástupce žalobce provedl tři účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], dále mu náleží tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše (kromě soudního poplatku) zvýšeno v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH. Žalobce tak má celkem právo na náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč. Lhůtu k plnění stanovil soud v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že s ohledem na § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s., je žalovaný povinen náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce žalobce (advokáta).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předseda senátu